

vezőivel szemben. Azok munkáit ugyanis a Képző- és Iparművészeti Lektorátus zsűrizi, a mi helyi zsűrinknél jóval magasabb összegekért."

Ebből a néhány megjegyzésből is fény derül arra a kissé visszás helyzetre, ami az iparban dolgozó tervezőművészek és a képzőművészek kapcsolatát jellemzi, illetve ami a művészeti közéletben, a megbízások mechanizmusában tapasztalható. Figyelemre érdemes Sándor Eszter egyik megjegyzése is. „Képzőművészek között nem múlik el beszélgetés anélkül, hogy szóba ne kerüljön az amatőrizmus kérdése, a dilettantizmus veszélye. De elgondolkodott-e már valaki azon, hogy XY amatőr festő tíz vagy húsz képével szemben mekkora lehet a romboló hatása az iparban dolgozó dilettánsok több százszázres szériában gyártott termékeinek?!"

Az említett művészek azon túl, hogy ellátják az ipari kötetmek között vállalt

FABRI JUDIT: FÜSZERTARTÓ

feladataikat, szabad idejükben, felszabadulva a kötöttségek alól, kiteljesítik tehetőségüket. Szinte valamennyien készítenek egyedi tárgyakat, egyedi műalkotásokat.

Fábri Judit elsősorban edényeket és funkcionális dísz tárgyakat. Alkotásainak jellemzője az „oroszos” stílus. Nem véletlen, máig élnek benne a Kárpátok hegyvonulatai között kiteljesedett, letisztult népművészet, és a tanulmányai és tanulmányútjai alatt megismert orosz népművészet emlékei. Azt vallja, hogy olyan edényekre van szükség, amelyikből jól esik enni, amit jó megfogni, amiből könnyen lehet önteni s amelyek nemcsak elférnek a kis lakásokban, de esztétikai élményt is nyújtanak, színes díszítő elemei is a legközvetlenebb emberi környezetnek. Mindinkább a visszafogott, letisztult forma- és díszítőelemeket keresi. Ebben az évben Miskolcon mutatja be munkáit.

Gerle Margitról a VII. Siklósi Kerámia Szimpozion zárókiállítása kapcsán a következőket írta egyik kritikusa: „A művek többsége — kiválóan, korrektül vagy technikailag hibásan — megidézett egy természeti alakzatot, vagy egy természeti mozgásfolyamat valamely fázisát. Kiváló művek is születtek ennek a felismerésnek a jegyében. Gerle Margit Nagypám ujjai címet viselő kompozíciója például minden bizonnyal iskolát fog teremteni, mert a ritmikusan behorpasztott, szinte mozogni látszó hengerformáknál, a hófehér, fénytelen máznál aligha lehetett volna hatásosabban kifejezni a vegetációval együttműködni kész emberi jelenlétet.” Gerle Margitot a gyakorlati és esztétikai funkciójú tárgyak széles skálája érdekli, a kávékészlettől az épületkerámiáig, az építészet által meghatározott szobrászatig gondolkodik. Még főiskolás korában kezdett foglalkozni azzal a kérdéssel: mit tud egy primér forma? Mire képes például egy henger, ha ráülünk, ha benyomjuk, ha jelet